

NEFİSLE MÜCAHEDE*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!

Müslümanlıkta en efdal ibadet, kişinin Allah ile, nefeslerin Allah ile meşgul olduğu andır. Yani ibadet vakitleri, namaz, Kur'an okuma, zikrullah yapma, oruç tutma vs. buna benzer ameller ki, o zaman kul Allah'ıyla meşguldür; orda harcanan nefesler makbul-i ilahidir. Bunun gayride, yani Allah'ı unutaraktan geçen nefeslerden herkes mes'uldür.

O nefesler ki Allah-u Teâlâ bize vermiştir; onların yerini tutacak hiç bir şey yoktur. En kıymetli bir cevherdir ki, onu Cenâb-ı Hak bize bahşetmiştir. Bu cevheri yok yere harcamanın cezasını, elbette o adam görecektir. Evet insan bugün aldanabilir hayatına, zevkine sefasına, ama hiç düşünmez mi ki:

“—Bunu bana ihsan eden Allah-u Teâlâ, bunu bana niçin vermiş acaba? Bu günahlara dalıp, felâketlere sürüklenip, isyan yollarında harcasın diye mi verdi? Yoksa Hakk'ın rızasını kazanabilmek için mi verdi?”

Bunu düşünebilmek büyük nimet...

Bununla beraber, bizim namazda bulunduğumuz anlar, zikrullahta bulunduğumuz anlar ki, hayırlı nefeslerdir. Fakat şunu da unutmamalıdır ki; hasta bir insan, veremin üçüncü devresini geçmiş; ne kadar bal, kaymak, yağ yedirirseniz yedin, hastalık onu sarmıştır. Her gün

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

zayıflamakta ve nihayet de, gözlerini yumup gitmekte mecburen...

Biz de, her ne kadar ibadetlerle meşgul olduğumuz anlar Hakk'ın rızası için oluyorsa da; bizim, hastalıklarımız var ki, o hastalıkların adına biz de günahlar diyoruz. İnsanlar kendilerini günahlardan kurtaramadığı müddetçe, o günahlar insanları kemirir. Hastalıklar nasıl kemirip öldürüyorsa, onun gibi.

Allah muhafaza etsin, meselâ kanser... Vaktinde tedavisi olursa, iyi olur diyorlar. Hiç de öyle değil, alıp götürüyor. Tedavisi mümkün olmuyor. Olsa da kıymeti yok... Muvakkat bir zaman için.

Onun için, hastalığa tutulmamak lâzım! Hastalığa tutulduktan sonra kurtulmak zor şey... Günahlara tutulduktan sonra o günahlardan kaçmak, kurtulmak, sıyrılmak çok büyük bahtiyarlık... Herkese nasib olmaz.

Bunlar hastalıklar gibi bir kaç tane değil. 125 tane büyük günah var. Küçük günahlarla beraber 400'ü geçer. Bazılarına göre 700'e kadar varır. Bunlar insanların insanlığını kemiren günahlardır, mikroplardır. Bazısı veba gibi, kolera gibi birden alır götürür. Bazısı da uzun müddet adamı ızdıraplar içerisinde bırakır.

Ondan sana bir tanesinden daha bahsedeceğim. Çünkü bu hastalıkların sebebi, nefs-i emmâre dediğimiz nefistir; benliklerimizdir. Herkes kendisini beğenir. Benden başkası daha yok der. Her cihetten; bilgi cihetinden, başka cihetlerden kendini beğenme... Bu bir hastalık...

Fakat benim bugün bahsedeceğim hastalık bu

değil. İkinci bir hastalık ki bizde, küfürden sonra geliyor.

En büyük hastalık, küfür hastalığı... O küfürden kendini kurtarabilen bahtiyarlara teşekkür etmek lazım. Kolaycacık insan küfürden kendini kurtaramaz. Kendini müslüman zanneder, fakat küfrün birçok çarklarına kaptırmıştır kendisini. Gider gürültüye, Allah esirgeye... Onun için küfrü ben söylemeyeceğim. Küfrü beyan eden kitaplar var, onları okumanızı tavsiye edeceğim.

İkinci günah olarak da, zinadan bahseder. O, bugün çok acı bir sûrette aramızda dolaşmakta... İnsanlığımızı, ibadetlerimizi hiçe saydırmaktadır.

Zina, iki çeşittir. Bir çeşidi, Allah korusun muhafaza etsin, gayri meşru hallerdir. İkincisi de, o gayr-i meşrûiyete sürükleyen günahlardır. Gayr-i meşrû bir şey yapmıyor, ama oraya doğru sürüklüyor. Bunlar da bizim hiç ehemmiyet vermediğimiz günahlardır. Bu mikroptan kimse bahsetmez, edemez de... Çok acı mikrop.

Yalnız Cenâb-ı Hak diyor ki:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا
فُرُوجَهُمْ

(النور: ٣٠)

(Kul li'l-mü'minîne yeguddù min ebsàrihim ve yahfezù fûrûcehüm) “Mü'min erkeklere söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini, ırzlarını korusunlar!” (Nur, 24/30)

Neden? Çünkü Cenâb-ı Peygamber de diyor ki:

“—Zina yalnız bildiğimiz zina değil; elin zinası var... Gözün zinası var... Kulağın zinası var... Ayakların da zinası var.”

Nasıl olur? İşte o bakmalar ki, o bakışlar, o görüşmeler ki, netice itibariyle insanları zinaya sürükler. Niçin? Allah, kadın ile erkek arasında bir meyil yaratmıştır. O meyil olmasa bugünkü hayat olmaz.

Binâenaleyh, eski Konya mebusu Vehbi Efendi'nin yazdığı kitapta, *Kur'an Ahkâmı*nda:

“—Güneşin altında kar nasıl erirse, lodosun altında kar nasıl erirse, kadınla erkek bir araya geldikleri vakitte öyle erirler.” diyor.

Meyil var arada... O meyli Allah yaratmıştır. O meylin muhafazasını, ancak akıllarımız temin edecek:

“—Bu çok günahtır. Biz bu işi yapamayız!” diyecek bir akla, bir kuvvete sahipsen ne âlâ...

Fakat hasta adam, yatağından kalkmayan adam, nasıl müdafaa edecek kendisini? Çok zor. Bunlar birer hastalık. Binâen aleyh, sevgi denilen şey, insanı sürükler durur birbiri arkasında... Hayvanlardaki rabıtayı görmüyor musunuz? Onlardaki rabıta neyse, bizde de öyledir. Binâen aleyh, bunun önüne geçmek, onlarla alâkayı kesmekle olur. Alâkayı kesemediğiniz takdirde, her an günahkârsınız. Her an, sizi oraya doğru sürüklüyor.

Onun için çalışacağımız işlerde, yapacağımız işlerde çok dikkatli olmak lâzım! Bize de diyor Allah “Gözlerinizi yumun!”;

kadınlara da diyor, “Siz de gözünüzü yumun!”

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ

(النور: ٣١)

(Kul li'l-mü'minâti yagdudne min ebsârihinne ve yahfazne fûrûcehünne) “Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini, ırzlarını korusunlar!” (Nur, 24/31)

Niçin gözümüzü yumacağız? Çünkü gözler vasıta... Çekici vasıta... O çekicilik de insanları günahlara, büyük günahlara sürükler. O büyük günahları işledikten sonra da, o insanın ruhunda hayat kalmaz.

İnsanlar iki şeyden ibaret: Can dediğimiz şey ve şu ceset. O canla yaşıyoruz. O can olmayınca, bu cesedi toprağın altına sokuyoruz, kıymeti yok. Bu cesedi işleten can.

O can hasta olduğu vakitte ki, günahları işlediği an hep hastadır. Tedavisi doktorların tedavisine benzemez. Alırsın hapı, iyi olursun... Fakat bu, içerdeki o nefis var ya, o nefsi öldürmedikçe bunun hakkından gelinmez. O nefsi öldürmek, onun için farzı ayındır demişler. Nefislerle mücâhede; yani, günahlara gitmemek için nefsin istediğini vermemek. Bundan dolayı, Seriyî-i Sakatî Hazretleri:

“—Otuz veya kırk seneden beri benim canım yağlı bir yemek istiyor da, ben onu nefsim yedirmedim.” diyor.

Para bol, her şey de bol... Yiyince tabii, insan kuvvetlenir. O şehveti nereye harcayacak? Başlayacak günah yollarını aramaya... Allah cümlemizi affetsin...

Binâen aleyh, nefsimizi nefs-i emmârenin ve levvâmenin elinden kurtarmanın çaresini aramak, her mü'min ü muvahhide farz-ı ayın... Namaz nasıl farzsa...

Bu da küçüklük devresinde başlar. Küçük, bir kere büyüdü de kemâle gelmeye başladı mıydı, onun önüne geçmek, azıtmış bir atı, azıtmış bir hayvanı zabt etmeye benzer. Onu zabt edemezsin. Binâen aleyh, daha ilk yaşlarda iken, hepimizi koruyacak anababalar ve etrafımızdaki büyüklerin himmetleriyle olur. Bundan mahrum olunca, Allah esirgesin, insan azıtmış bir hayvan gibi etrafa saldırarak, günahlar içerisinde dünyadan gözünü yumup gider.

Halbuki insan cennet mahlûkudur. Allah bizi yaratmış, en şerefli mahlûk olaraktan. Bir de bizim için, en güzel bir cenneti yaratmış. Dünyada da bahtiyar olsunlar diyerekten... Yakışır mı o insana ki, dünyası berbat, ahireti de berbat olsun da cehenneme gitsin?

Nefs-i emmâre insanı cehenneme götürür. Onun için nefs-i emmârenin huylarından birisi olan küfür; ikincisi olan gaflet, şirkle beraber; üçüncüsü cehalet; dördüncüsü de günahlar idi. O günahlar ki insanı cehenneme sürükleyen 125 tane büyük günah... Bunları okumanızı tavsiye edeceğim.

Okumakla olmaz, bilmekle de olmaz! Okuyoruz, biliyoruz; bak söylüyoruz da, ama

ona hâkim değiliz. Ona hâkim olmak büyük bir devlettir. Ona hâkim olmak için, mutlaka nefisini riyazetlere sokmak lâzım! O riyazetlere nefisini alıştırmayan adamlar, “Öğlen yemeği gelmedi yâhu!” diye kıyameti koparırlar. Canım yemeyiver bakalım!

Binâen aleyh, küçüklük devrinden itibaren insanlar nefisleriyle mücadeleye alışarak; namaz vaktini nasıl biliyorsa, mücadelesini de öyle bilecek...

O Cüneyd’ler gibi, Bestamî’ler gibi, Abdülkâdir’ler gibi kimler varsa, eriştikleri makamlara hep mücâhedelerle erişmişlerdir. Mücahedesiz, nefislerle mücahedesiz ancak peygamberlere mahsus... Onları Allah öyle yaratmış. Onların himayesi Allah’ın elinde, korur onları... İsmet sıfatıyla...

Cümlemizi Allah affetsin... Tevfîkât-ı samedâniyyesine mazhar etsin... Cumamız mübarek olsun... Birçok cumalara da, Cenâb-ı Hak sağlık ve afiyetlerle erişmek nasib etsin... Hastalıklar olan günahlardan da cümlemizi korusun...

*Allâhümme innâ nes’elüke tamâme’n-ni’meh...
Ve devâme’l- àfiyeh... Ve hüsne’l-hàtimeh...
Bi-hürmeti’l-fâtiha!*

Mehmet Zahid KOTKU

23. 02. 1979 - İskenderpaşa Camii

Bütün Mehmed Zahid KOTKU/

Cuma Sohbetlerine

PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.

